

CAPITOLUL II

Prin hubloul avionului Airbus al companiei Thai International, Nepalul semăna cu o Elveție de un verde incredibil, contrastând cu casele gălbui, mici cuburi semănând cu cele de Monopoly.

Kathmandu se întindea în mijlocul unei văi înguste, între dealuri modeste, și aveai nevoie de un serios efort de imaginație pentru a realiza că te aflai la poalele Himalayei, cel mai înalt lanț muntos din lume. Vârfurile „nobile” – Everest și Annapurna – se aflau mai la est, invizibile în spatele eternei bariere de nori, și erau accesibile doar alpiniștilor hotărâți. Avionul atinse solul. De aproape, era mult mai mizerabil decât în Elveția. Epave ale avioanelor și elicopterelor vechi zăceau la marginea aeroportului. Acesta, minuscul și dărăpănat, părea abandonat. Coborând de pe pasarelă, Malko nu văzu pe pistă decât un vechi turbo-jet al companiei Yetis Airlines, care se pregătea de decolare. Fu plăcut surprins de căldură. Musonul și ploile diluviene lăsau loc, după jumătatea lui septembrie, unei temperaturi cvasi tropicale, orașul aflându-se doar la o mie de metri altitudine.

Deoarece erau puțini pasageri în avion, formalitățile fură rapid îndeplinite. Destinație obligatorie, în anii șaptezeci, pentru generația hippy, Nepalul nu mai era vizitat decât de iubitorii de drumeții, alpiniști de performanță și indieni care veneau să-și cheltuiască averile în cele patru cazinouri din Kathmandu, jocurile de noroc fiind interzise în țara lor. Asaltat de o gloată de șoferi la ieșirea din aeroport, Malko se trezi într-un taxi care părea vandalizat. În afară de volan, nu mai rămăsese nimic din bord.

Șoseaua care ducea în oraș amintea de o cărare din Africa, aflată în cea mai rea stare. Semăna cu India, cu aglomerația, sutele de buticuri, nu mai mari decât o cutie de pantofi, minusculele Maruti în care se înghesuiau uneori opt persoane, bicicliști, „tuk-tuk-uri”, un fel de tricicluri transformate în taxiuri colective. În acest univers murdar, femeile făceau notă discordantă cu sariurile în culori vii și aspectul lor îngrijit: coafate, machiate, cu cercei din aur în nas și nelipsitul *tika*¹, pentru a atrage bunăvoința nenumăraților zei – exista câte unul pentru fiecare zi a săptămânii – din panteonul hindus.

Taxiul zgâlțâitor ajunsese în cele din urmă pe o stradă animată, mărginită de birouri ale

---

¹ Punct roșu desenat în mijlocul frunții.

companiilor aeriene, restaurante, magazine de suvenire. Șoferul se întoarse, cu un zâmbet știrb, spre Malko.

– *Royal Palace!* bâigui el.

Îi arată gardurile înalte din capătul străzii Durbar Margh, în spatele cărora se zăreau niște clădiri hidoase, un amestec de turlă bisericească de periferie și o stație de metrou din Beijing. Parcul palatului Nakayanhiti ocupa mai mulți kilometri pătrați în plin centrul capitalei. Dispăru din raza vizuală a lui Malko când taxiul intră pe un drum îngust, care ducea la hotelul Yak and Yeti, unul dintre hotelurile relativ de vază din Kathmandu, un ansamblu de clădiri din cărămidă roz, înconjurat de o grădină mare.

Întâmpinat de un portar zâmbitor, cu turban, Malko se cază într-o clipă.

Rațe enorme se clătinau prin parc, iar nepalezii păreau amabili și relaxați. Nimic nu amintea de incredibila dramă care se derulase în urmă cu câteva săptămâni în acest oraș, aparent atât de liniștit. S-a întâmplat exact pe 19 jetha 2058, conform calendarului nepalez, mai devansat față de al nostru, adică pe 1 iunie 2001. În acea zi, prințul moștenitor Dipendra, aparent cuprins de o criză de nebunie, masacrăse metodic cea mai mare parte a familiei sale, devenind în același timp patricid, fratricid, regicid, și totuși, moștenitor al Coroanei. Probabil cuprins de remușcări,

Își trăsesese un glonț în cap și nu supraviețuise decât trei zile după masacru. În comă, și în ciuda faptelor sale, fusese totuși proclamat rege al Nepalului, apărătorii tradiției păstrând cu scrupulozitate regulile succesiunii regale. Când avu în cele din urmă bunul-simț să moară, lăsând tronul unchiului său, prințul Gyanendra, acesta din urmă îi asigurase prințului criminal funeralii demne de titlul său. O salvă de onoare de treizeci și una de lovituri de tun și o incinerare la templul Pashupatinath, pe malul râului Bagmati. Pentru a comemora moartea celor doi regi succesivi, nepalezii se răseseră în cap în semn de doliu și ținuseră un post de treisprezece zile, ceea ce nu schimba cu nimic obiceiurile lor alimentare. A doua zi, prințul Gyanendra devenea Majestatea Sa Regele Gyanendra Bir Bikram Shah și intra în palat într-o trăsură trasă de șase cai, mai proprie tradițiilor decât Mercedesul blindat regal, cu clasicul chipiu regal care seamăna cu o marmită întoarsă, în care fuseseră înfipte pene de păun.

În patru zile, Nepalul cunoscuse trei regi, fapt unic în istoria acestui mic regat!

*

* *

Abia instalat, Malko ridică telefonul din cameră. Deși nu cunoștea motivul pentru care CIA îi ceruse să vină la Kathmandu, era nerăbdător

să afle. Din ceea ce citise în ziare, cazul masacrului de la palatul regal era cât se poate de clar: prințul moștenitor Dipendra, îndrăgostit nebunește de o tânără hindusă, se confruntase cu refuzul mamei sale în privința căsătoriei. Desigur, se putea căsători cu aleasa lui, dar își pierde drepturile la tronul Nepalului. Or, aparent, frumoasa Devyani Rana ținea neapărat să fie regină. Oribilă dilemă, pe care prințul Dipendra o tranșase masacrându-și părinții și alte rude. Nouă morți, toți moștenitori regali, fără a mai vorbi de cei răniți. Un basm modern cam macabru. De atunci, totul revenise la normal, iar Nepalul avea un nou rege, fratele regelui asasinat, afacerist cu o mână de fier. Malko nu prea vedea de ce CIA își puna atâtea întrebări... Se felicita totuși că nu îl trimiseseră pe urmele lui bin Laden. Afganul îl cunoscuse deja.

– *American Embassy in Nepal*, anunță o voce nepaleză.

– *Mister Larry Doolittle, please*. Din partea prințului Malko Linge.

După câteva secunde, o voce tipic americană zise un călduros: „*Good afternoon, Mister Linge. Welcome to Kathmandu.*”

Reprezentantul CIA avea un puternic accent din Sud, la fel ca Bill Clinton.

– Mulțumesc, zise Malko. Când ne vedem?

– Acum, dacă nu sunteți foarte obosit, răspunse Larry Doolittle. Voi amâna o întâlnire. Aveți o mașină?

– Nu, dar pot să iau un taxi.

Americanul scoase un sunet dezaprobator.

– Mai bine vă trimit o mașină cu un șofer care vorbește engleza. În taxi puteți lua tot felul de mizerii. Dacă ați ști numărul bolilor care bântuie în această țară! S-ar zice că toate bacteriile din lume și-au dat întâlnire aici. Mai ales, nu beți *niciodată* apă, decât minerală.

Chris Jones și Milton Brabeck, cele două „gorile” ale CIA, nu ieșiseră din camera lor. Malko conveni să aștepte mașina și ieși să viziteze parcul, decorat cu un minunat Buddha așezat pe un mic tumul. După o jumătate de oră, unul dintre angajații de la recepție veni să-l anunțe că mașina sosise. O Toyota albă aștepta în fața intrării. Șoferul, un tip scund cu părul unsuros, sări de la volan, se înclină reverențios și îi deschise portiera.

– *My name is Prakash*, anunță el.

Odată Malko instalat pe banchetă, reveni în Durbar Margh și viră la stânga în fața palatului regal, de-a lungul gardurilor înalte care se transformau treptat într-un zid din piatră gri.

La intrarea pe Lazimpat, strada animată ce urca spre cartierul rezidențial Maharajgunj, frână brusc.

O vacă blocase circulația deja aglomerată, care se transformase într-o magmă de „tuk-tuk-uri”, bicicliști și mașini. În fine, vaca se hotărî să elibereze strada. Trei kilometri mai la nord, Malko văzu deodată, pe partea stângă, într-un viraj, blocuri mari de beton, vopsite în verde, care interziceau accesul, încadrând o poartă neagră. O duzină de nepalezi în uniformă, mândri, cu armele ca la paradă, păzeau trotuarul. Sindromul bin Laden lovea până în Himalaya. Fu nevoit să intre pe la consulat, la stânga, unde nepaleze minione în uniformă îl verificară conștiincioase, cu figuri timide. Detectoarele lor erau atât de dereglate, încât era comic. În fine, reuși să intre în locul sfânt. Ambasada, mică, albă și pătrată, se ridica în mijlocul unei grădini, fiind mai retrasă față de stradă. O secretară cam trecută și cu acnee veni să-l preia pe Malko, sub privirea unui soldat din Marină, închis într-o cușcă cu geam blindat.

Larry Doolittle îl aștepta în capătul scărilor. Un bărbos simpatic, cu bretele, rotunjour, o pipă în colțul gurii, care abia ajungea la umărul lui Malko. Biroul său nu era decorat decât cu un drapel american, câteva *thangas*²

---

² Picturi murale tibetane.

și inevitabila fotografie cu muntele Everest, aurul alb al Nepalului. Cu 50 000 de dolari ascensiunea.

– *Tea or coffee?* întrebă el.

Malko alese ceaiul, cafeaua americană fiind chiar dezgustătoare. Se destinseră un moment, vorbind, inevitabil, despre bin Laden, Răul Absolut. Dar, evident, Larry Doolittle era nerăbdător să intre în miezul problemei.

– Vă întrebați pentru ce ați venit aici, zise el zâmbind, după ce termină ceașca de cafea.

– Oarecum, mărturisi Malko.

Larry Doolittle se ridică să ia o fotografie color de pe biroul său. I-o întinse lui Malko.

– Ați auzit de masacrul din 1 iunie? Cel din stânga este prințul Dipendra, care i-a ucis pe toți cei aflați în fotografie.

Malko privi atent documentul. Bărbații aveau aerul unor militari de paradă, cu caschetele pline de broderii de aur, superbe uniforme negre, decorații peste tot. Semănau între ei: privire bovină, mustață lungă, figură îndesată. Femeile, machiate cu prost gust, cu o privire absentă, arborau diademe și bijuterii care țineau locul decorațiilor.

– Tristă poveste! concluzionă Malko.

– Este motivul pentru care ați venit aici, spuse imediat Larry Doolittle.

– Ce mai este de aflat despre această poveste, în plus față de ceea ce se știe? întrebă Malko, foarte mirat.

Americanul își aprinse pipa cu o brichetă Zippo specială pentru pipă și zâmbi încurcat.

– Este un ordin de la Langley, explică el. Cineva, acolo, studiind dosarul acestei crime regale, s-a întrebat dacă nu cumva a fost ceva dubios. Altceva decât o poveste de dragoste.

– Dar de ce este Agenția interesată?

– Aparent, acest schimb de regi ne amenință interesele în această țară. De aici și până la a-ți imagina că în spatele acestei drame se ascunde o manipulare, pusă la cale de oameni care nu au aceleași obiective ca noi... În acest moment, cei de la Langley sunt cam paranoici.

După drama de la World Trade Center, aveau oarece scuze.

– Explicați-mi, zise Malko.

Larry Doolittle își aprinse din nou pipa care se stinsese și așeză cu grijă bricheta Zippo pe masa joasă.

– Până în 1990, începu el, Nepalul era o monarhie absolută, de peste două sute de ani puterea fiind împărțită între două mari familii, Shah și Rana. Absolută și coruptă absolut. Nefericiții de nepalezi nu mai puteau rezista. Simțind că lucrurile riscau o turnură periculoasă, Statele Unite au exercitat presiuni asupra regelui Birendra, cel

care a fost asasinat, ca să mai cedeze din putere. A acceptat, și Nepalul, după câteva sute de morți în urma revoltelor violente, a devenit o monarhie parlamentară, regele permițând înființarea partidelor politice.

– A mers? întrebă Malko.

– Aceasta a permis întinderea corupției la întreg personalul politic, recunosc sobru Larry Doolittle, dar poporul era mulțumit: putea, în fine, să se exprime, chiar dacă acest drept nu i-a folosit la nimic. După zece ani de la această schimbare de regim, tot nu există șosele, nici infrastructură, nici securitate socială, 60% sunt analfabeți, iar majoritatea nepalezilor trăiesc în condiții demne de Evul Mediu.

– Nu au încercat să răstoarne monarhia?

Larry Doolittle zâmbi ironic.

– Este ca și cum i-ați spune unui preot de la țară să se ridice împotriva papei! Aici, regii sunt niște zei. *De facto* dețin în continuare puterea absolută și nu se supun legilor comune. După masacrul de la palat, ceea ce a șocat oamenii nu a fost faptul că Dipendra și-a omorât nouă membri ai familiei, inclusiv mama, sora și frațele cel mic, ci că a îndrăznit să se atingă de rege... Unul dintre nepalezii față de care mă miram că a putut fi proclamat rege după ce l-a ucis pe regele precedent a oftat și mi-a spus: „Știți, sunt niște zei, nu gândesc la fel ca noi...”

Un înger trecu. Ce țară frumoasă! Imunitate totală, visul oricărui om politic. Și, în plus, o mulțumire generală. Malko își înmuie buzele în ceaiul cu iasomie și remarcă:

– Totuși, nu mi-ați spus *de ce* sunt aici.

Larry Doolittle trase din pipă și zise:

– De zece ani, s-a întâmplat *totuși* ceva. O revoltă țărănească s-a declanșat în vestul țării, partea cea mai săracă. O mișcare destul de comparabilă cu Khmerii Roșii din Cambodgia sau cu Sendero Luminoso din Peru. Amestec de intelectuali și de țărani analfabeți. Liderul lor este un brahman din cea mai înaltă castă, Pushpa Kamal Dahal, care se cheamă acum „Tovarășul Prachanda”. Puțin câte puțin, mișcarea lor s-a transformat, a devenit o veritabilă gherilă, formată din mii de luptători.

– Sunt înarmați?

– Au început cu aproape nimic, explică americanul, apoi au recuperat destule arme omorând polițiști. În plus, cumpără de pe piața neagră din țările vecine, Uttar Pradesh și Bihar, unde sunt numeroși simpatizanți comuniști.

– Chinezii nu-i ajută?

Larry Doolittle zâmbi.

– Nu. Partidul Comunist din Nepal îi consideră pe cei de la Beijing niște revizionști înfri-coșători. Sunt inocenți.